

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 194 (XXXVIII) — Nr. 902

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 28 octombrie 2026

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECRETE		ACTE ALE COMITETULUI NAȚIONAL PENTRU SITUAȚII DE URGENȚĂ	
823. — Decret privind acordarea gradului de general de brigadă cu o stea, la trecerea în rezervă, unui colonel din Ministerul Apărării Naționale	1	25. — Hotărâre privind prelungirea stării de alertă la nivelul României instituite prin Hotărârea Comitetului Național pentru Situații de Urgență nr. 15/2026 și prelungite prin hotărârile Comitetului Național pentru Situații de Urgență nr. 21/2026 și nr. 23/2026	7–8
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE			
Decizia nr. 89 din 21 septembrie 2026 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	2–6		

DECRETE

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

**privind acordarea gradului de general de brigadă cu o stea,
la trecerea în rezervă, unui colonel
din Ministerul Apărării Naționale**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. b) și ale art. 100 din Constituția României, republicată, ale Legii nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare, cu modificările și completările ulterioare, ale Legii nr. 415/2002 privind organizarea și funcționarea Consiliului Suprem de Apărare a Țării, cu modificările ulterioare, precum și ale Legii nr. 223/2015 privind pensiile militare de stat, cu modificările și completările ulterioare, având în vedere propunerea ministrului apărării naționale și Hotărârea Consiliului Suprem de Apărare a Țării nr. 139/2026,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — La data de 31 octombrie 2026, domnului colonel Țigănuș Ionel Dănuț i se acordă gradul de general de brigadă cu o stea și trece în rezervă cu noul grad.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
NICUȘOR-DANIEL DAN

În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.

PRIM-MINISTRU
LUCA-ALEXANDRU NICULESCU

București, 28 octombrie 2026.
Nr. 823.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 89

din 21 septembrie 2026

Dosar nr. 944/1/2026

Ana Hermina Iancu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Elena Carmen Popoiag	— președintele Secției I civile
Adina Oana Surdu	— președintele Secției a II-a civile
Elena Diana Tămagă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Andreia Liana Constanda	— judecător la Secția I civilă
Lavinia Curelea	— judecător la Secția I civilă
Mihai Andrei Negoescu Gândac	— judecător la Secția I civilă
Beatrice Ioana Nestor	— judecător la Secția I civilă
Dorina Zeca	— judecător la Secția I civilă
Minodora Condoiu	— judecător la Secția a II-a civilă
Ștefan Ioan Lucaciuc	— judecător la Secția a II-a civilă
Ruxandra Monica Duță	— judecător la Secția a II-a civilă
Cosmin Horia Mihăianu	— judecător la Secția a II-a civilă
Adriana Nicolae	— judecător la Secția a II-a civilă
Cristina Ardeleanu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Anamaria Cristina Cercel	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Gabriela Elena Bogasiu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Vasile Bîcu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Ramona Maria Gliga	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, investit cu soluționarea Dosarului nr. 944/1/2026, este legal constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 35 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Ana Hermina Iancu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna magistrat-asistent Mihaela Lorena Repana, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 36 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ia în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 575/110/2024, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

5. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, care a fost comunicat, conform art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, fiind formulat un punct de vedere de către recurenta-reclamantă.

6. Constatând că nu sunt chestiuni prealabile, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

7. Curtea de Apel Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a dispus, prin Încheierea din 24 martie 2026, în Dosarul nr. 575/110/2024, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul art. 520 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

Dacă dispozițiile art. 85¹ din Legea nr. 76/2002 privind sistemul asigurărilor pentru șomaj și stimularea ocupării forței de muncă, cu modificările și completările ulterioare, se interpretează în sensul că implică obligativitatea angajatorului de a restitui subvențiile încasate în baza convențiilor încheiate anterior constatării de către Agenția Națională pentru Ocuparea Forței de Muncă a încetării raporturilor de muncă.

8. Sesizarea a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la 14 mai 2026 cu nr. 944/1/2026, termenul de judecată fiind stabilit pentru data de 21 septembrie 2026.

II. Dispozițiile legale care formează obiectul sesizării

9. Legea nr. 76/2002 privind sistemul asigurărilor pentru șomaj și stimularea ocupării forței de muncă, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 76/2002*):

„Art. 85¹. — Angajatorii care beneficiază de subvenționarea locurilor de muncă în condițiile art. 80 sau art. 85 alin. (1) și (2) și care încetează raporturile de muncă sau de serviciu ale persoanelor încadrate pe aceste locuri de muncă, din motivele prevăzute la art. 83 alin. (2), anterior termenelor prevăzute de lege, nu mai pot beneficia de o nouă subvenție din bugetul asigurărilor pentru șomaj pe o perioadă de 2 ani de la data încetării raporturilor de muncă sau de serviciu.”

III. Expunerea succintă a procesului în cadrul căruia s-a invocat chestiunea de drept

10. Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Tribunalului Bacău cu nr. 575/110/2024, societatea reclamantă, în contradictoriu cu pârâta Agenția Județeană pentru Ocuparea Forței de Muncă Bacău (A.J.O.F.M. Bacău), a contestat Procesul-verbal nr. xxx din 25.01.2024 și Decizia nr. xxx din 15.02.2024 emise de pârâtă, solicitând în principal anularea actelor administrative contestate, iar, în subsidiar, obligarea pârâtei să analizeze și să soluționeze cererea de eșalonare a creanței bugetare.

11. Prin Sentința nr. 313 din 20 iunie 2024, Tribunalul Bacău a respins, ca neîntemeiată, cererea, reținând, în esență, că, prin Procesul-verbal de control nr. xxx din 1.01.2024, A.J.O.F.M. Bacău a stabilit în sarcina societății reclamante o creanță fiscală în cuantum total de 503.961 lei, reprezentând suma de restituit în temeiul art. 85 alin. (4) din Legea nr. 76/2002, ca urmare a

încetării contractului de muncă al persoanei defavorizate C.N., înainte de expirarea termenului minim de 18 luni. A.J.O.F.M. Bacău a stabilit în sarcina societății reclamante, pe de o parte, obligația restituirii sumei de 28.221 lei (achitată cu titlu de subvenție pentru respectivul angajat), plus dobânda de referință a Băncii Naționale a României aferentă principalului, iar, pe de altă parte, obligația restituirii în baza art. 85¹ din Legea nr. 76/2002 a sumei (restul creanței) reprezentând contravaloarea tuturor subvențiilor încasate în baza convențiilor încheiate cu părăta într-un interval de 2 ani de la data încetării raporturilor de muncă pentru postul ocupat de C.N. (respectiv restituirea subvențiilor încasate în baza unui număr de 6 convenții, încheiate în intervalul 4.10.2021-1.10.2023 pentru 45 de persoane), plus penalități de întârziere și dobânzi.

12. Având în vedere prevederile art. 85 alin. (1) și (4) din Legea nr. 76/2002, precum și pe cele ale art. 83 alin. (2) din aceeași lege, tribunalul a reținut că societatea reclamantă se încadrează în situația descrisă de lege, câtă vreme a încetat raportul de muncă al numitului C.N., în temeiul art. 65 alin. (1) din Codul muncii, anterior termenului de 18 luni prevăzut de lege, având obligația de a restitui sumele încasate pentru această persoană, precum și dobânda, ceea ce, de altfel, a și făcut.

13. Totodată, prima instanță a arătat că textul art. 85¹ din Legea nr. 76/2002 este clar, subvențiile încasate potrivit convențiilor încheiate ulterior datei de 1 octombrie 2021 trebuind să fie restituite de angajator, ca urmare a nerespectării obligației asumate de menținere a contractului individual de muncă timp de 18 luni. Tribunalul a subliniat că obligația de restituire a avantajelor primite în mod nejustificat reprezintă consecința constatării nerespectării condițiilor necesare pentru obținerea subvențiilor.

14. Prin recursul declarat împotriva acestei sentințe, societatea reclamantă a susținut, printre altele, referitor la aplicarea nelegală/retroactivă a sancțiunii de restituire a subvențiilor încasate anterior aplicării sancțiunii, că judecătorul fondului a respins acest motiv, prin interpretarea greșită a dispozițiilor art. 85¹ din Legea nr. 76/2002.

15. Cu privire la acest aspect, recurenta-reclamantă a susținut că măsura restituirii tuturor subvențiilor încasate începând cu data de 1 octombrie 2021, în baza a 6 convenții încheiate ulterior acestei date, în intervalul 4.10.2021-3.10.2022, pentru 23 de persoane, în cuantum de 493.879 lei, este nelegală/nejustificată, atât timp cât art. 85¹ din Legea nr. 76/2002 nu poate produce efecte retroactiv, în cazul de față, ci doar pentru viitor, începând cu data constatării abaterii/emiterii procesului-verbal din 25 ianuarie 2024. Astfel, subvențiile impuse spre restituire au fost încasate în baza convențiilor încheiate ulterior datei de 1 octombrie 2021 — convenții nedesființate/care și-au produs efectele/scopurile pentru care au fost încheiate, intrând în circuitul civil. A mai subliniat recurenta că a menținut pe post, pentru un interval minim de 18 luni, toate persoanele șomere de peste 45 de ani, angajate în temeiul respectivelor convenții.

16. Așadar, recurenta-reclamantă a apreciat că legea nu poate fi interpretată/aplicată cu nesocotirea principiului neretroactivității, stipulat la art. 6 din Codul civil și art. 15 din Constituția României, măsurile privind neîncasarea altor subvenții trebuind a fi aplicate începând cu data constatării abaterii, când societatea reclamantă a fost în măsură să ia cunoștință și să își adapteze conduita față de sancțiunile/pretențiile impuse de către A.J.O.F.M. Bacău.

17. Intimata-părâtă A.J.O.F.M. Bacău a formulat întâmpinare, prin care a arătat, în ceea ce privește retroactivitatea sancțiunii, invocată prin cererea de recurs, că acest motiv nu poate fi reținut de instanța de control judiciar în condițiile în care A.J.O.F.M. Bacău a făcut practic o constatare a interdicției legale pe care o avea recurenta-reclamantă de a mai încheia convenții în termen de 2 ani de la data de 1 octombrie 2021, dată când a disponibilizat angajatul pentru care a beneficiat de subvenție.

18. La termenul din 10 martie 2026, în baza prevederilor art. 519 din Codul de procedură civilă, instanța de recurs a pus în discuția părților, din oficiu, necesitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

IV. Aspectele de admisibilitate reținute de titularul sesizării

19. Completul de judecată al instanței de trimitere a considerat că sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, reținând următoarele motive:

— completul de judecată al Curții de Apel Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal este investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, aspect ce rezultă din natura de contencios administrativ a litigiului și dispozițiile art. 20 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 554/2004*);

— soluționarea pe fond a cauzei depinde de chestiunea de drept în discuție, întrucât interpretarea dispozițiilor art. 85¹ din Legea nr. 76/2002 este esențială pentru a se stabili legalitatea actului administrativ ce face obiectul judecății și eventualul caracter fondat al căii de atac cu care a fost investită instanța de sesizare;

— asupra acestei probleme de drept nu a fost identificată jurisprudență care să prezinte caracterul unei practici judiciare conturate și constante pentru ca mecanismul cu funcție de prevenție al hotărârii prealabile să fie înlăturat, astfel încât și cerința noutății este îndeplinită;

— instanța supremă nu a fost investită până la această dată cu un recurs în interesul legii sau în baza art. 520 din Codul de procedură civilă;

— este îndeplinită și condiția ca problema de drept să comporte o anumită dificultate de natură a impune o interpretare cu caracter unificator, având în vedere că, dată fiind neclaritatea lor, dispozițiile legale în discuție sunt susceptibile de interpretări diferite.

V. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

20. La termenul din 10 martie 2026, când instanța de recurs a pus în discuție, din oficiu, necesitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, părțile, prin reprezentanți, nu au solicitat acordarea unui termen pentru a formula concluzii scrise, recurenta-reclamantă fiind de acord cu sesizarea instanței supreme, iar intimata-părâtă lăsând soluția la aprecierea instanței.

21. După comunicarea raportului întocmit în cauză, potrivit dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, recurenta-reclamantă a formulat un punct de vedere prin care a apreciat că sunt întrunite cumulativ condițiile de admisibilitate a sesizării prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, inclusiv cerința existenței unei veritabile chestiuni de drept, cu un grad de dificultate ridicat, solicitând pronunțarea unei hotărâri prealabile în sensul că dispozițiile art. 85¹ din Legea nr. 76/2002 nu implică obligația angajatorului de a restitui subvențiile încasate în temeiul convențiilor încheiate ulterior încetării raporturilor de muncă, dar anterior constatării acesteia de către Agenția Națională pentru Ocuparea Forței de Muncă, atunci când respectivele convenții nu au fost desființate, au fost executate corespunzător și și-au produs efectele pentru care au fost încheiate.

VI. Punctul de vedere al completului de judecată care a formulat sesizarea cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

22. Instanța de sesizare a apreciat că dificultatea de interpretare privește partea finală a art. 85¹ din Legea nr. 76/2002, ce instituie o veritabilă sancțiune pentru angajatorii care au beneficiat de subvenționarea locurilor de muncă, dar care au încetat raporturile de muncă sau de serviciu ale persoanelor încadrate pe aceste locuri de muncă, anterior termenelor prevăzute de lege. Această sancțiune constă în interdicția de a mai beneficia de o nouă subvenție din bugetul

asigurărilor pentru șomaj pe o perioadă de 2 ani de la data încetării raporturilor de muncă sau de serviciu.

23. Potrivit textului legal, interdicția începe să curgă de la data la care angajatorul a dispus încetarea (înainte de termenul legal) raportului de muncă/de serviciu pentru care a beneficiat de subvenție și se întinde pe o perioadă de 2 ani.

24. În fapt, constatarea neîndeplinirii de către angajator a obligației de a menține raportul de muncă/de serviciu un anumit termen are loc ulterior momentului mai sus menționat, respectiv cu ocazia controalelor realizate de către organele abilitate, conform art. 116¹ din Legea nr. 76/2002. Prin urmare, norma în discuție ar presupune că interdicția de a mai beneficia de o nouă subvenție din bugetul asigurărilor pentru șomaj este aplicată de către organele de control de la o dată anterioară, deci cu efect retroactiv.

25. În contextul în care de la data încetării raportului de muncă/de serviciu și până la data la care are loc constatarea organelor de control angajatorii au mai beneficiat deja de alte subvenții (cum este și cazul recurenței-reclamante din speță) se pune problema dacă aplicarea sancțiunii prevăzute de art. 85¹ din Legea nr. 76/2002 implică și restituirea acestor subvenții încasate de angajator în baza unor convenții încheiate ulterior încetării raportului de muncă/de serviciu în discuție.

26. Având în vedere prevederile art. 116 alin. (1) din Procedurile privind accesul la măsurile pentru stimularea ocupării forței de muncă, modalitățile de finanțare și instrucțiunile de implementare a acestora, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 377/2002, cu modificările și completările ulterioare, care dau dreptul organelor de control de a stabili eventuale debite care sunt consemnate în procesul-verbal de control, o interpretare a normei legale ce se vrea a fi lămurită ar presupune că angajatorul care nu a respectat termenul de menținere a raportului de muncă/serviciu pentru care a beneficiat de subvenție poate fi obligat să restituie și subvențiile ulterioare încasate pe o perioadă de 2 ani.

27. Instanța de sesizare a învederat însă că textul legal poate fi interpretat și în sens contrar, interdicția de a mai beneficia de o nouă subvenție din bugetul asigurărilor pentru șomaj nepresupunând automat și rambursarea sumelor deja încasate în baza unor convenții ulterioare, în condițiile în care respectivele convenții au fost executate corespunzător, nu au fost desființate în prealabil și și-au produs efectele/scopurile pentru care au fost încheiate.

VII. Practica judiciară a instanțelor naționale în materie

28. Din răspunsurile transmise de instanțele naționale, la solicitarea adresată de către Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, a rezultat că nu a fost identificată practică judiciară relevantă cu privire la chestiunea de drept ce face obiectul sesizării de față.

29. Puncte de vedere teoretice au fost exprimate doar la nivelul a două curți de apel, de către judecătorii unor instanțe aflate în circumscripțiile teritoriale ale acestora, și au fost în sensul ambelor interpretări prezentate în cuprinsul încheierii de sesizare.

30. Astfel, *într-o opinie* s-a apreciat că dispozițiile art. 85¹ din Legea nr. 76/2002 se interpretează în sensul că implică obligativitatea angajatorului de a restitui subvențiile încasate în baza convențiilor încheiate anterior constatării de către Agenția Națională pentru Ocuparea Forței de Muncă a încetării raporturilor de muncă, având în vedere că textul de lege este clar, nefăcând nicio distincție între situația în care constatarea de către Agenția Națională pentru Ocuparea Forței de Muncă a încetării raporturilor de muncă a avut loc imediat sau ulterior, în acest interval de timp angajatorul încasând subvenții în baza unor convenții încheiate anterior constatării de către Agenția Națională pentru Ocuparea Forței de Muncă a încetării raporturilor de muncă.

31. În *opinia contrară* s-a arătat că dispozițiile art. 85¹ din Legea nr. 76/2002 nu implică obligativitatea angajatorului de a

rambursa sumele încasate în baza unor convenții anterioare dacă respectivele convenții au fost executate corespunzător, nu au fost desființate în prealabil și și-au produs efectele/scopurile pentru care au fost încheiate.

32. Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că, la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil, nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii cu privire la chestiunea de drept supusă dezlegării.

VIII. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție și a Curții Constituționale

33. Nu au fost identificate decizii relevante ale Înaltei Curți de Casație și Justiție sau ale Curții Constituționale cu privire la chestiunea de drept sesizată.

IX. Raportul asupra chestiunii de drept

34. Judecătorii-raportori au apreciat că sesizarea formulată în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile este inadmisibilă, nefiind întrunite toate condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă.

X. Înalta Curte de Casație și Justiție

35. Prealabil analizării în fond a problemei de drept supuse dezbaterii, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept este ținută să verifice dacă, în raport cu întrebarea formulată de titularul sesizării, sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile în conformitate cu dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă, potrivit cărora: *„Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.”*

36. Din cuprinsul prevederilor legale enunțate anterior rezultă că legiuitorul a instituit o serie de condiții de admisibilitate pentru declanșarea procedurii sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile — astfel cum au fost acestea decelate în jurisprudența instanței supreme dezvoltată pe marginea mecanismului procedural în discuție —, condiții care se impun a fi întrunite în mod cumulativ, respectiv:

— existența unei cauze aflate în curs de judecată, în ultimă instanță;

— cauza care face obiectul judecății să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza;

— soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată să depindă de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere;

— noutatea chestiunii de drept a cărei lămurire se solicită;

— chestiunea de drept să nu fi făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

37. Evaluând elementele sesizării pentru a stabili dacă se verifică îndeplinirea simultană a tuturor condițiilor care permit declanșarea mecanismului de unificare a practicii judiciare, se constată următoarele:

38. Astfel, sunt îndeplinite cerințele formale referitoare la existența unui litigiu în curs de judecată, în ultimă instanță, cauza aflându-se pe rolul Curții de Apel Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, care a fost investită cu judecarea recursului exercitat împotriva unei sentințe pronunțate de Tribunalul Bacău — Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal, având ca obiect anulare acte administrative, respectiv procesul-verbal și decizia emise de pârâta A.J.O.F.M. Bacău, prin care s-a stabilit în sarcina

societății reclamante o creanță fiscală ce vizează și restituirea subvențiilor încasate potrivit Legii nr. 76/2002, în baza convențiilor încheiate în intervalul de 2 ani ce a urmat momentului încetării contractului de muncă al persoanei defavorizate, înainte de expirarea termenului minim de 18 luni.

39. Potrivit art. 10 alin. (2) și art. 20 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, cu referire la art. 634 alin. (1) pct. 5 din Codul de procedură civilă, curtea de apel judecă în ultimă instanță, hotărârea pronunțată fiind definitivă.

40. Totodată, se reține că soluționarea cauzei depinde de problema de drept semnalată, iar asupra chestiunii de drept Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat în mod direct și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

41. În ceea ce privește însă condiția ca prin sesizare să fie dedusă spre interpretare o veritabilă chestiune de drept, susceptibilă unei dezlegări de principiu, aptă să preîntâmpine jurisprudența neunitară, se constată o serie de neregularități, care fac demersul inadmisibil.

42. Se cuvine a reaminti că, în procedura hotărârii prealabile, Înalta Curte de Casație și Justiție nu se substituie atributului fundamental al instanțelor, de interpretare și aplicare a legii, ci se limitează la a facilita judecătorului eliminarea ambiguităților ori dificultăților unor texte de lege, în scopul asigurării unor dezlegări jurisdicționale adecvate și unitare, aspect statuat în mod constant în jurisprudența instanței supreme.

43. În absența definirii prin art. 519 din Codul de procedură civilă a noțiunii de „chestiune de drept” (noțiune autonomă care și-a clarificat înțelesul în jurisprudența constituită în aplicarea normei generale prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă), această cerință este supusă unei evaluări în concret, din partea instanței supreme, raportat la elementele care legitimează, în aprecierea instanței de trimitere, declanșarea mecanismului pronunțării hotărârii prealabile.

44. Așa cum s-a arătat și în doctrină, pentru a fi justificată intervenția instanței supreme în scopul preîntâmpinării unei jurisprudențe neunitare, este necesar ca respectiva chestiune de drept să releve aspecte dificile și controversate de interpretare, date de neclaritatea normei, de caracterul incomplet al acesteia, susceptibil de mai multe sensuri ori accepțiuni deopotrivă justificate față de imprecizia redactării textului legal.

45. Jurisprudența dezvoltată de instanța supremă în legătură cu această cerință a statuat constant că în sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu procedura pronunțării unei hotărâri prealabile trebuie să fie identificată o problemă de drept care necesită cu pregnanță a fi lămurită, care să prezinte o dificultate suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme în scopul rezolvării de principiu a chestiunii de drept și al înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecății (în acest sens, spre exemplu, deciziile Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 24 din 29 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 820 din 4 noiembrie 2015; nr. 16 din 23 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 779 din 5 octombrie 2016; nr. 6 din 30 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 144 din 24 februarie 2017; nr. 18 din 5 martie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 337 din 17 aprilie 2018; nr. 6 din 20 ianuarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 176 din 3 martie 2020; nr. 40 din 7 iunie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 912 din 23 septembrie 2021; nr. 63 din 17 octombrie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1156 din 29 noiembrie 2022; nr. 45 din 12 iunie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 701 din 31 iulie 2023).

46. Definitiv, așadar, pentru această procedură este dezlegarea de principiu pe care o poate da instanța supremă în legătură cu sensul normei de drept, în interpretarea lui adecvată,

atunci când este susceptibil de mai multe înțelesuri, astfel încât ulterior, printr-o aplicare corespunzătoare din partea instanțelor, jurisprudența să capete coerență și unitate.

47. Caracterul complex sau, după caz, precar al reglementării, de natură a conduce, în final, la interpretări diferite, precum și dificultatea completului de judecată în a-și însuși o anumită interpretare trebuie să fie evidențiate în încheierea de sesizare, a cărei motivare se impune a fi aptă să releve reflecția asupra diferitelor variante de interpretare posibile, cu argumentele aferente, și de o manieră în care să se întrevadă explicit pragul de dificultate al întrebării și în ce măsură acesta depășește obligația ordinară a instanței de a interpreta și aplica legea în cadrul soluționării unui litigiu, întrucât simpla dilemă cu privire la sensul unei norme de drept nu poate constitui temei pentru declanșarea mecanismului hotărârii prealabile (în acest sens, spre exemplu, deciziile Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 88 din 4 decembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 114 din 6 februarie 2018; nr. 2 din 22 ianuarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 178 din 26 februarie 2018; nr. 32 din 30 martie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 553 din 26 iunie 2020; nr. 45 din 7 iunie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 735 din 27 iulie 2021).

48. Drept urmare, punctul de vedere exprimat de instanța de trimitere necesită să aibă o anumită complexitate, să fie conceput astfel încât să demonstreze o reală dificultate în a discerne care posibilă interpretare a normei de drept este cea adecvată.

49. Aceasta întrucât interpretarea și aplicarea legii, în circumstanțele specifice fiecărei cauze, sunt competențe care aparțin instanței de judecată investite și reprezintă o obligație ridicată la rang de principiu fundamental, ce își găsește consacrarea în prevederile art. 5 alin. (2) din Codul de procedură civilă (în acest sens, spre exemplu, deciziile Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 6 din 20 ianuarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 176 din 3 martie 2020; nr. 52 din 20 iulie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 970 din 21 octombrie 2020; nr. 1 din 18 ianuarie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 306 din 26 martie 2021; nr. 24 din 9 mai 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 554 din 7 iunie 2022). Judecătorul cauzei este cel chemat să rezolve și posibile dificultăți de interpretare ori de corelare a unor norme juridice, fie ele neclare ori incomplete, folosind metodele de interpretare a legii, în acord cu principiile de drept, cu statuările doctrinare și cele jurisprudențiale în materie, atât timp cât interpretarea legii substanțiale și a celei de procedură reprezintă o etapă distinctă și absolut necesară în procesul de aplicare a dreptului la o situație de fapt concretă.

50. Autorul sesizării supune dezlegării instanței supreme următoarea chestiune de drept: *Dacă dispozițiile art. 85¹ din Legea nr. 76/2002 se interpretează în sensul că implică obligativitatea angajatorului de a restitui subvențiile încasate în baza convențiilor încheiate anterior constatării de către Agenția Națională pentru Ocuparea Forței de Muncă a încetării raporturilor de muncă.*

51. Așadar, problematica întrebării adresate urmărește dezlegarea cu valoare de principiu, prin pronunțarea unei hotărâri prealabile, a chestiunii referitoare la obligația de restituire de către angajator a subvențiilor încasate potrivit Legii nr. 76/2002, în baza convențiilor încheiate în intervalul de 2 ani ce a urmat momentului încetării contractului de muncă al persoanei defavorizate, înainte de expirarea termenului minim de 18 luni prevăzut de art. 85 alin. (4) din Legea nr. 76/2002, în sensul de a se stabili dacă interdicția încasării de noi subvenții care operează de la momentul încetării contractului de muncă, pe o perioadă de 2 ani, implică și

obligația de restituire a subvențiilor încasate anterior momentului constatării de către Agenția Națională pentru Ocuparea Forței de Muncă a caracterului nelegal al încetării raporturilor de muncă cu persoana defavorizată.

52. Chiar dacă instanța de trimitere a prezentat două posibile interpretări antinomice pe care chestiunea de drept le-ar suscita (prima fiind în sensul că interdicția de a mai beneficia de o nouă subvenție implică și obligația angajatorului de a restitui subvențiile încasate în temeiul convențiilor încheiate în perioada de 2 ani ce a urmat momentului încetării nelegale a raportului de muncă cu persoana defavorizată, iar secundar în sensul că această interdicție nu implică în mod automat și obligația de restituire a subvențiilor încasate, în condițiile în care convențiile încheiate în perioada de incidență a interdicției au fost executate corespunzător, nu au fost desființate anterior controlului efectuat de Agenția Națională pentru Ocuparea Forței de Muncă și și-au produs efectele/scopurile pentru care au fost încheiate), totuși intervenția Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru a da o dezlegare cu privire la norma de drept nu este necesară, având în vedere caracterul clar al reglementării.

53. Potrivit art. 85¹ din Legea nr. 76/2002, „*Angajatorii care beneficiază de subvenționarea locurilor de muncă în condițiile art. 80 sau art. 85 alin. (1) și (2) și care încetează raporturile de muncă sau de serviciu ale persoanelor încadrate pe aceste locuri de muncă, din motivele prevăzute la art. 83 alin. (2), anterior termenelor prevăzute de lege, nu mai pot beneficia de o nouă subvenție din bugetul asigurărilor pentru șomaj pe o perioadă de 2 ani de la data încetării raporturilor de muncă sau de serviciu*”.

54. Conform art. 85 din același act normativ, „**(1)** Angajatorii care încadrează în muncă, pe perioadă nedeterminată, șomeri în vârstă de peste 50 de ani, șomeri care sunt părinți unici susținători ai familiilor monoparentale, șomeri de lungă durată, tineri NEET, persoane aflate în una dintre situațiile prevăzute la art. 16 lit. g), mame care au calitatea de șomeri cu cel puțin 3 copii în întreținere, cu vârste de până la 18 ani, sau persoane care au calitatea de șomeri și care au executat o pedeapsă privativă de libertate sau care au fost condamnate la executarea unei pedepse, a unei măsuri educative sau a altor măsuri neprivative de libertate dispuse de organele judiciare primesc lunar, pe o perioadă de 12 luni, pentru fiecare persoană angajată din aceste categorii, o sumă în cuantum de 2.250 lei, cu obligația menținerii desfășurării raporturilor de muncă sau de serviciu cel puțin 18 luni. (...) **(4)** Angajatorii care încetează raporturile de muncă sau de serviciu ale persoanelor prevăzute la alin. (1) și (2) anterior termenului de 18 luni sunt obligați să restituie, în totalitate, agențiilor pentru ocuparea forței de muncă sumele încasate pentru fiecare persoană pentru care a încetat raportul

de muncă sau de serviciu anterior termenului menționat, plus dobânda de referință a Băncii Naționale a României în vigoare la data încetării raporturilor de muncă sau de serviciu, dacă încetarea acestora a avut loc din motivele prevăzute la art. 83 alin. (2). (...)”, respectiv „**a**) încetarea raportului de muncă în temeiul art. 55 lit. b), art. 56 lit. d) și e), art. 61 lit. d) și art. 65 din Legea nr. 53/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare;” [art. 83 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 76/2002].

55. Dat fiind că dispozițiile art. 85¹ din Legea nr. 76/2002 reglementează interdicția angajatorului de a beneficia de noi subvenții în intervalul de 2 ani, calculat de la data încetării nelegale a raporturilor de muncă, în mod distinct și într-o configurație juridică specifică față de art. 85 alin. (1) și (4) coroborat cu art. 83 alin. (2) din Legea nr. 76/2002, rezultă că interpretarea dispozițiilor legale ce formează obiectul sesizării nu prezintă o reală dificultate, instanța de trimitere având la îndemână instrumentele juridice uzuale, respectiv coroborarea dispozițiilor legale redactate în precedent.

56. Totodată, analiza conținutului adreselor transmise de instanțele naționale relevă faptul că nu există niciun risc de apariție și dezvoltare a unei jurisprudențe neunitare.

57. Această concluzie este fundamentată de faptul că litigiul în care s-a formulat sesizarea de față este unic, pe rolul celorlalte instanțe nefiind identificate cauze soluționate și nici în curs de soluționare în care să fie analizată problema de drept supusă discuției.

58. Prin mecanismul hotărârii prealabile nu se poate tinde la o „delegare” a funcției jurisdicționale a instanței de trimitere către instanța supremă și nici nu se poate urmări confirmarea unei interpretări a normelor de drept cu finalitate doar în raportul litigios care a prilejuit sesizarea.

59. Sesizarea adresată instanței supreme se circumscrie situației factuale specifice societății reclamante și nu întrunește condițiile necesare pentru a se constitui într-o chestiune de drept care, dacă ar fi dezlegată, ar oferi o soluție de principiu specifică mecanismului de unificare a jurisprudenței prin hotărâri prealabile, urmărindu-se mai degrabă, în contextul particular al cauzei, stabilirea efectivă a soluției ce urmează a fi adoptată de instanța de trimitere, aspect care atrage inadmisibilitatea sesizării.

60. Prin urmare, sesizarea nu este de natură să ducă la atingerea scopului hotărârii prealabile, având în vedere că dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă reglementează finalitatea sesizării ca fiind aceea de a oferi o soluție de principiu aplicabilă de către instanțele naționale.

61. În raport cu aceste argumente, în temeiul art. 521 din Codul de procedură civilă, sesizarea va fi respinsă, ca inadmisibilă.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Bacău — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 575/110/2024, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

Dacă dispozițiile art. 85¹ din Legea nr. 76/2002 privind sistemul asigurărilor pentru șomaj și stimularea ocupării forței de muncă, cu modificările și completările ulterioare, se interpretează în sensul că implică obligativitatea angajatorului de a restitui subvențiile încasate în baza convențiilor încheiate anterior constatării de către Agenția Națională pentru Ocuparea Forței de Muncă a încetării raporturilor de muncă.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 21 septembrie 2026.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
ANA HERMINA IANCU

Magistrat-asistent,
Mihaela Lorena Repana

ACTE ALE COMITETULUI NAȚIONAL PENTRU SITUAȚII DE URGENȚĂ

GUVERNUL ROMÂNIEI

COMITETUL NAȚIONAL PENTRU SITUAȚII DE URGENȚĂ

HOTĂRÂRE

privind prelungirea stării de alertă la nivelul României instituite prin Hotărârea Comitetului Național pentru Situații de Urgență nr. 15/2026 și prelungite prin hotărârile Comitetului Național pentru Situații de Urgență nr. 21/2026 și nr. 23/2026

Având în vedere concluziile rezultate din „Analiza factorilor de risc” înregistrată la nivelul Ministerului Energiei cu nr. 2.117/DC din 27.10.2026, care evidențiază:

— menținerea condițiilor care au determinat declararea stării de alertă la nivel național confirmate, pe de o parte, de datele colectate referitoare la debitul Dunării la intrarea în țară, respectiv la Baziaș, care la data de 25 octombrie 2026 se situa la valoarea de 1.300 m³/s, în timp ce la Cernavodă se înregistra un debit de 215 m³/s, respectiv un nivel de -267 cm, fapt ce confirmă persistența unei situații hidrologice restrictive, iar, pe de altă parte, de prognoza hidrologică emisă de către Institutul Național de Hidrologie și Gospodărire a Apelor (INHGA) pentru intervalul 26 octombrie-1 noiembrie 2026 care indică o creștere treptată a debitului la Baziaș de la 1.300 la 1.450 m³/s și o ridicare lentă a nivelului la Cernavodă de la -264 cm în 26 octombrie la -261 cm în 1 noiembrie, cu valori de aproximativ -263 cm în perioada 27-31 octombrie, respectiv valori cuprinse între limitele 1,50 și 1,58 md MNC în bazinul de derivație al Centralei Nucleare electrice Cernavodă;

— persistența unui nivel hidrologic scăzut într-o zonă de vulnerabilitate ridicată situată în apropiere de Cernavodă pentru orizontul 25 octombrie-25 noiembrie 2026, unde au fost analizate două scenarii probabilistice de evaluare, distincte de prognoza oficială a INHGA, ambele indicând o ameliorare a nivelurilor în prima parte a lunii noiembrie, dar diferă prin amplitudinea redresării: în jurul datelor de 11-12 noiembrie, curba mediană (P50) se situează la aproximativ -238 de centimetri în scenariul conservator și la -225 de centimetri în scenariul central, urmată, între datele de 16 și 18 noiembrie, de conturarea unei reduceri temporare a nivelurilor, către circa -243 de centimetri, respectiv -230 de centimetri, și ulterior de o nouă creștere moderată;

— imposibilitatea repunerii în funcțiune a unităților 1 și 2 ale Centralei Nucleare electrice Cernavodă pe parcursul lunii noiembrie 2026;

— necesitatea continuității intervențiilor prin menținerea în disponibilitate a personalului, a capacităților de pompare, a echipamentelor, a rampelor, a platformelor și a infrastructurii logistice pentru a permite adaptarea promptă la modificările condițiilor hidrologice și evitarea unei demobilizări premature;

— existența în continuare a riscului de apariție a unei crize în alimentarea cu energie electrică, cauzat de lipsa unor rezerve de putere și energie suficiente pentru echilibrarea sistemului la orele de vârf de consum, situație care poate genera consecințe economice și sociale severe, afectând operarea în condiții de siguranță a Sistemului electroenergetic național, funcționarea rețelelor interconectate din cadrul sistemului sincron al Europei Continentale și integritatea piețelor cuplate de energie,

luând în considerare prevederile Hotărârii Comitetului Național pentru Situații de Urgență nr. 15/2026 privind declararea stării de alertă la nivelul României în vederea gestionării efectelor generate de scăderea producției de energie electrică, în contextul actualei situații hidrometeorologice și ale hotărârilor Comitetului Național pentru Situații de Urgență nr. 21/2026 și nr. 23/2026 privind prelungirea stării de alertă la nivelul României instituite prin Hotărârea Comitetului Național pentru Situații de Urgență nr. 15/2026,

ținând cont de măsurile stabilite prin Hotărârea Comitetului Național pentru Situații de Urgență nr. 24/2026 pentru stabilirea unor măsuri operative etapizate în vederea asigurării debitelor și nivelurilor necesare Centralei Nucleare electrice Cernavodă în perioada stării de alertă, declarată prin Hotărârea Comitetului Național pentru Situații de Urgență nr. 15/2026 și prelungită prin hotărârile Comitetului Național pentru Situații de Urgență nr. 21/2026 și nr. 23/2026,

raportat la estimările meteorologice pentru prima parte a lunii noiembrie care indică valori ale temperaturilor în jurul celor normale pentru perioada respectivă în mare parte din țară și ținând cont și de consumul de energie electrică raportat la valorile înregistrate în anii anteriori, pentru luna noiembrie estimându-se că, la vârful de sarcină de seară, consumul de energie electrică poate ajunge la valori de până la 8.500 MW, valoarea respectivă putând fi depășită dacă temperaturile vor scădea semnificativ sub mediile multianuale,

având în vedere prognozele privind regimul pluviometric, care, în special din prima jumătate a lunii, indică o continuare a deficitului creat de perioada anterioară de secetă prelungită, context în care se estimează că perioada de revenire a nivelului de hidraulicitate la valori care să permită creșterea producției în centralele hidroelectrice, respectiv reluarea funcționării grupurilor generatoare din centrala nucleare electrică se va extinde cel puțin pentru prima jumătate a lunii noiembrie,

în contextul persistenței debitelor foarte scăzute pe Dunăre și al menținerii unei ferestre hidrologice critice pentru ultima parte a lunii octombrie și prima jumătate a lunii noiembrie 2026,

având în vedere situația energetică la nivelul Sistemului electroenergetic național care prezintă un nivel redus de adecvanță, prin raportare la:

— grupurile pe cărbune ce pot funcționa cu maximum 1.200 MW pe o perioadă limitată de timp, respectiv 900 MW, în condițiile în care rezervele de combustibil sunt limitate și funcționarea grupurilor pe cărbune se realizează în special în zilele lucrătoare;

— producția de energie eoliană în prima săptămână a lunii noiembrie va fi cuprinsă între un maxim de 1.200 MW și un minim de 800 MW, sub rezerva unui grad ridicat de relativitate a acestor prognoze;

— producția de energie fotovoltaică are o prognoză defavorabilă în perioada următoare cu un maxim de 2.000 MW, fiind așteptată o scădere a acesteia în prima decadă a lunii noiembrie, dar și în continuare, ca urmare a scăderii treptate a perioadei de radiație solară;

— situația centralelor nucleare din regiune care se prezintă astfel:

- în Bulgaria, la centrala nuclearelectrică de la Kozlodui, este retras din exploatare programat un grup nuclear în perioada 8.10.2026-19.11.2026, producția fiind astfel redusă cu aproximativ 1.000 MW;
- în Cehia, la centrala nuclearelectrică de la Temelin, este retras din exploatare programat un grup nuclear în perioada 16.10.2026-19.12.2026, producția fiind astfel redusă cu aproximativ 1.000 MW;
- în Ungaria, la centrala nuclearelectrică de la Paks, sunt programate retrageri din exploatare pentru cel puțin un grup nuclear, în perioada 17.10.2026-28.10.2026, producția fiind astfel redusă cu aproximativ 750 MW, în perioada 28.10.2026-3.11.2026, producția fiind astfel redusă cu aproximativ 1.000 MW, în perioada 3.11.2026-29.12.2026, producția fiind astfel redusă cu aproximativ 500 MW,

raportat la necesitatea de protejare a populației, menținerii continuității serviciilor publice esențiale, asigurării resursei de apă brută a utilizatorilor de apă și asigurării condițiilor de funcționare fără recirculare ale Centralei Nuclearelectrice Cernavodă, concomitent cu menținerea unui nivel de alertă adecvat la nivelul tuturor componentelor Sistemului național de management al situațiilor de urgență,

în considerarea pct. 17 din anexa nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 557/2016 privind managementul tipurilor de risc, cu modificările și completările ulterioare,

în baza prevederilor art. 41, art. 42 alin. (2), art. 43 alin. (3) și (4) și ale art. 42 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 15/2005, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 20 lit. j) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2004, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 15/2005, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 2 și 4 din Hotărârea Guvernului nr. 94/2014 privind organizarea, funcționarea și componența Comitetului Național pentru Situații Speciale de Urgență, cu modificările și completările ulterioare,

Comitetul Național pentru Situații de Urgență adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Începând cu data de 29.10.2026 se prelungește cu 30 de zile starea de alertă, instituită prin Hotărârea Comitetului Național pentru Situații de Urgență nr. 15/2026 și prelungită prin hotărârile Comitetului Național pentru Situații de Urgență nr. 21/2026 și nr. 23/2026.

Art. 2. — (1) Pe durata stării de alertă, în scopul diminuării impactului riscului generat de seceta hidrologică, se menține aplicarea măsurilor și lucrărilor de intervenție în regim de urgență, așa cum au fost dispuse prin Hotărârea Comitetului Național pentru Situații de Urgență nr. 24/2026 pentru stabilirea unor măsuri operative etapizate în vederea asigurării debitelor și nivelurilor necesare Centralei Nuclearelectrice Cernavodă în perioada stării de alertă, declarată prin Hotărârea Comitetului Național pentru Situații de Urgență nr. 15/2026 și prelungită prin hotărârile Comitetului Național pentru Situații de Urgență nr. 21/2026 și nr. 23/2026.

(2) În funcție de evoluția situației operative și de necesitățile identificate în procesul de implementare a măsurilor, instituțiile prevăzute în Hotărârea Comitetului Național pentru Situații de Urgență nr. 24/2026 sunt sprijinite de instituții și autorități publice centrale și locale.

(3) Compania Națională de Transport al Energiei Electrice „Transelectrica” — S.A. dispune toate măsurile necesare pentru asigurarea funcționării Sistemului electroenergetic național, inclusiv prin creșterea producției tuturor surselor disponibile, asigurarea importurilor sau reducerea consumului.

Art. 3. — Prezenta hotărâre se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și se comunică tuturor componentelor Sistemului național de management al situațiilor de urgență, pentru punerea în aplicare prin ordine și acte administrative ale conducătorilor acestora.

Președintele Comitetului Național pentru Situații de Urgență,
PRIM-MINISTRU

LUCA-ALEXANDRU NICULESCU

București, 28 octombrie 2026.
Nr. 25.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.
Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

